

PER **JOSEP GARRIGA**

@jgarrigaar

AL VOLTANT DELS PARCS EÒLICS

Periodista

Natural de Gandesa, **Josep Garriga** va començar com a periodista al 'Diari de Tarragona'. Després de gairebé dues dècades a 'El País', ara treballa al departament de comunicació d'AGBAR.

Font d'ingressos gens menyspreable. Ajuntaments i veïns han trobat en aquesta forma d'energia una mesada extra d'una procedència impensable fa una dècada en un territori en què no abunden altres sectors productius

La instal·lació de tres nous parcs eòlics a la Terra Alta, amb una potència d'uns 90 megawatts i 30 aerogeneradors, porta revolucionada part de la comarca. Una oposició que s'ha traduït amb concentracions, manifestos i l'aprovació de diverses mocions per part del Consell Comarcal, el Consell Regulador de la Denominació d'Origen, alguns ajuntaments i associacions de tota l'indole. Fins i tot, s'hi ha mostrat en contra el delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, Xavier Pallarès, fill i veí d'Arnes, població que, justament, no en té cap, de molí.

Si els números no em fallen –les fonts són poc fiables i divergeixen en nombre de molins i potència instal·lada–, la Terra Alta disposa d'uns 184 aerogeneradors concentrats sobretot als pobles de Batea, Vilalba dels Arcs, Caseres i Gandesa. Entre tots ells produeixen prop del 20% de l'energia eòlica de Catalunya, que és de 1.271 megawatts. Una xifra absolutament ridícula que representa només el 5,7% del total de l'energia elèctrica que es genera a Catalunya –enfront del 19% de Galícia– i molt lluny dels objectius marcats en el desastrós i fracassat decret del 2009. O del juny del 2010 que establia les ZDP zones de desenvolupament prioritari, per ubicar-hi parcs eòlics. Tot plegat, una misèria si volem aconseguir que el 2030 el 50% de la producció energètica a Catalunya procedeixi de fonts renovables. Una meta que de ben segur defensaran tots aquells ecologistes que només saben embarassar-se en públic la típica frase «d'una nova cultura de...», i que els hi serveix per l'aigua, l'economia, l'electricitat, el desenvolupament, el turisme i tota mena d'activitats productives. Una expressió de poc recorregut i

que no aguanta ni xifres, ni dades, ni estadístiques i ni una sòlida i mínima argumentació.

Les dates d'aprovació del Decret 147/2009 de procediments per instal·lar parcs eòlics a Catalunya, i el posterior desenvolupament de les ZDP de juny de 2010, no són casualitat i un ha de fixar-s'hi bé perquè evidencien qui està jugant a fer de triler. O si ho volen més escaient, qui es mou sempre cap allà on bufa el vent.

En els últims anys, la Terra Alta ha esdevingut un territori que s'ha de descobrir. Una comarca de moda arreu de Catalunya, en part pel seu desconegut i particular paisatge, el creixement de les instal·la-

A la Terra Alta aporten més de 800.000 euros anuals als diferents municipis

cions turístiques i tot el que s'hi mou al voltant, però sobretot pel vi i la gamatxa com a varietat estreta. Prova d'això és el constant creixement en nombre de visitants o el fet que tots els pobles es disputin les típiques fires de productes de la terra. No hi ha cap població que no en tingui cap, i que van tenir com a espoleta la Fira del Vi de Gandesa.

Però també cal dir que els parcs eòlics de la comarca aporten als diferents municipis més de 800.000 euros anuals. Una font d'ingressos no gens menyspreable per a uns ajuntaments que com el de Gandesa disposa d'un pressupost de 2,6 milions o el de la Poble de Massaluça, que no arriba ni al mig milió. I en aquestes circumstàncies qualsevol euro és benvingut. Per tant, la comarca –no només els consis-

toris, sinó també molts veïns agraïats per un molinet a la seva finca– han trobat en l'energia eòlica una mesada extra d'una procedència impensable fa només una dècada en un territori en què no abunden altres sectors productius com la indústria.

Hem de preservar el paisatge? Cal un desenvolupament sostenible? Hem de poder compatibilitzar l'energia amb el turisme? És clar que sí, però sempre des d'uns plantejaments i projectes a futur raonables, amb una previsió de 10 o 20 anys, amb objectius tangibles i evitant fer volar coloms. I ser conscients que tot no ho podem tenir i que la Terra Alta no és una illa en mig de Catalunya i, per tant, hem de participar del creixement general i pagar la nostra quota. I el canvi climàtic és, ara per ara, una amenaça al portal de casa.

I tampoc s'hi val a pujar-se al carro electoral quan el vent bufa de cara. El 2010, quan es van aprovar les ZDP l'alcalde de Batea, Joaquim Paladella, era diputat al Parlament i membre del grup socialista, que en aquells moments manava a la Generalitat sota la presidència de José Montilla. I els decrets fixaven la majoria d'aerogeneradors al seu terme municipal. Potser per això no se'l va sentir piular. I ara sorprèn que sigui un dels majors opositors a la instal·lació d'un parc ja previst aleshores i que porta ni més ni menys que vuit anys de tràmits administratius. Li convindria més fer pinya amb la resta dels alcaldes de la comarca –una actitud a la qual està poc avesat– per copiar reglaments com els aprovats a Galícia i Castella-La Manxa per aconseguir compensacions cap als ajuntaments per part de les elèctriques. Unes ajudes ja avalades per la Unió Europea i que de ben segur serien una solució a la disbauxa actual que ell, en part, ha provocat.